

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 262/2021
16.03.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Миролјуба Томића, Јасмине Васовић и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због продуженог кривичног дела превара из члана 208. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене, адвоката Станоја Филиповића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Лозници К 610/13 од 01.09.2020. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 916/20 од 14.01.2021. године, у седници већа одржаној дана 16.03.2021. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Лозници К 610/13 од 01.09.2020. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 916/20 од 14.01.2021. године, у односу на повреду закона из члана 439. тачка 2) Законика о кривичном поступку, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљене у преосталом делу одбацује.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лозници К 610/13 од 01.09.2020. године, окривљена АА, оглашена је кривом због продуженог кривичног дела превара из члана 208. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ, па јој је изречена условна осуда тако што јој је утврђена казна затвора у трајању од осам месеци и истовремено одређено да се ова казна неће извршити, уколико окривљена у року од једне године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. Наведеном пресудом, окривљеној је изречена и новчана казна у износу од 50.000,00 динара а коју је окривљена дужна да плати у року од 60 дана по правноснажности пресуде, те је одређено да ће суд, ако окривљена новчану казну не плати у наведеном року заменити казном затвора, тако што ће јој за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора. Окривљена је обавезана да суду на име паушала плати износ од 5.000,00 динара и да на име трошкова кривичног поступка плати износ од 1.800,00 динара као и да оштећеном надокнади трошкове кривичног поступка, у року од 30 дана по правноснажности пресуде, с тим што ће суд о висини тих трошкова одлучити накнадно.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 916/20 од 14.01.2021. године, делимичним усвајањем жалбе браниоца окривљене АА, а по службеној дужности поводом жалбе окривљене АА лично, првостепена пресуда је преиначена у делу одлуке о кривичној санкцији, тако што је другостепени суд окривљеној за продужено кривично дело превара из члана 208. став 3. у вези става 1. КЗ, за које је оглашена кривом првостепеном пресудом, изрекао условну осуду којом јој је утврђена казна затвора у трајању од осам месеци и истовремено одређено да се ова казна неће извршити ако окривљена у року од једне године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело, док су жалба браниоца окривљене у преосталом делу као и жалба окривљене АА лично, одбијене као неосноване, а првостепена пресуда је у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљене АА, адвокат Станоје Филиповић, због повреда закона из члана 438. став 1. тачка 1), 7), 9) и 11), члана 438. став 2. тачка 1) до 3), члана 439. тачка 1) до 4) ЗКП, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, одлуке о кривичној санкцији и трошковима кривичног поступка, са предлогом да Врховни касациони суд у односу на првостепену и одбијајући део другостепене пресуде поступи у складу са чланом 492. ЗКП.

Врховни касациони суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљене Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је на седници већа, коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљене, сматрајући да њихово присуство не би било од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет па је по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Бранилац окривљене АА, у захтеву за заштиту законитости истиче да је првостепени суд окривљеној за продужено кривично дело превара из члана 208. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ, за које је оглашена кривом првостепеном пресудом поред условне осуде изрекао и новчану казну, чиме је применио неповољнији кривични закон за окривљену у односу на закон који је важио у време извршења кривичног дела и Кривични законик који је ступио на снагу 01.01.2006. године, чије одредбе не предвиђају изрицање новчане казне за предметно кривично дело.

Изнете наводе захтева којима бранилац указује на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, Врховни касациони суд оцењује као неосноване.

Из списка предмета се утврђује да је окривљена АА, правноснажном пресудом Основног суда у Лозници К 609/13 од 01.09.2020. године, оглашена кривом због продуженог кривичног дела превара из члана 208. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ, извршеног у периоду од 12.02.2003. године до 10.08.2004. године.

Чланом 5. став 1. Кривичног законика прописано је да се на учиниоца кривичног дела примењује закон који је важио у време извршења кривичног дела, док је чланом 5. став 2. КЗ, прописано да ће се, ако је после извршења кривичног дела измењен закон, једном или више пута, применити закон који је најблажи за учиниоца.

У време извршења предметног кривичног дела – у периоду од 12.02.2003. године до 10.08.2004. године, важио је Кривични закон Републике Србије („Сл. гласник СР Србије“, бр.26/77...42/89 и „Сл. гласник РС“, бр.16/19...10/02), којим је за кривично дело превара из члана 171. став 3. у вези става 1. била прописана казна затвора од најмање три године.

Кривичним закоником („Сл. гласник РС“, бр.85/05), који је ступио на снагу 01.01.2006. године, за кривично дело превара из члана 208. став 3. у вези става 1. КЗ, била је прописана казна затвора од једне до осам година.

Изменама и допунама Кривичног законика („Сл. гласник РС“, бр.72/09), које су ступиле на снагу 11.09.2009. године, за кривично дело превара из члана 208. став 3. у вези става 1. КЗ, прописана је казна затвора од једне до осам година и новчана казна.

С обзиром на то да је после извршења кривичног дела до правноснажног окончања кривичног поступка закон измењен више пута, то је у смислу члана 5. став 2. КЗ, најблажи закон за окривљену Кривични законик („Сл. гласник РС“, бр.85/05) којим је за кривично дело превара из члана 208. став 3. у вези става 1. КЗ, била прописана казна затвора од једне до осам година, који закон је у конкретном случају и примењен на дело окривљене.

Стога се неосновано захтевом браниоца окривљене АА, указује да је првостепени суд погрешно применио закон, тиме што није применио најблажи закон за окривљену. Поред тога, Врховни касациони суд налази да је тачан навод захтева браниоца да окривљеној за предметно кривично дело, поред условне осуде, није могла бити изречена и новчана казна, међутим, другостепени суд је, имајући у виду да је окривљеној ранијом пресудом Основног суда у Лозници К 191/10 од 13.12.2010. године, била изречена само условна осуда, против које пресуде је жалбу изјавио само бранилац окривљене, тако да у поновном поступку након укидања наведене пресуде кривична санкција није могла бити измењена на штету окривљене у смислу члана 453. ЗКП, што је у конкретној ситуацији био случај, делимичним уважавањем жалбе браниоца окривљеног и поводом жалбе окривљене а по службеној дужности, отклонио наведену повреду закона преиначењем првостепене пресуде у погледу одлуке о кривичној санкцији, тако што је окривљеној изрекао само условну осуду којом је утврдио казну затвора у трајању од осам месеци са роком проверавања у трајању од једне године.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је оценио као неосноване наводе захтева браниоца којима се указује да је побијаном правноснажном пресудом на штету окривљене повређен закон из члана 439. тачка 2) ЗКП.

Бранилац окривљене у захтеву за заштиту законитости истиче и то да је суд пропустио да у својству сведока саслуша ББ, да је погрешно ценио исказе испитаних сведока, као и то да се у конкретном случају ради о грађанскоправном односу, којим наводима бранилац оспорава оцену доказа и чињенично стање утврђено на основу такве оцене чиме указује на повреду закона из члана 440. ЗКП.

У захтеву за заштиту законитости бранилац истиче и повреде закона из члана 438. став 1. тачка 11), члана 438. став 2. тачка 2) и тачка 3), члана 439. тачка 4) и члана 441. став 1. ЗКП.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости, против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреда закона из члана 438. став 1. тачка 11), члана 438. став 2. тачка 2) и тачка 3), члана 439. тачка 4) и члана 441. став 1. ЗКП, нити због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљене АА у овом делу оценио као недозвољен.

Поред тога, бранилац у уводу захтева за заштиту законитости се позива и на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 1), тачка 7) и тачка 9), члана 438. став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1) и тачка 3) и члана 441. став 4. ЗКП, због којих окривљени преко браниоца може поднети овај ванредни правни лек, али у образложењу захтева истакнуте повреде захтева не конкретизује.

Одредбом члана 484. ЗКП, прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП), а у случају из члана 485. став 1. тачка 2) и 3) тог законика, мора се доставити и одлука Уставног суда или Европског суда за људска права.

При томе, обавеза навођења разлога за подношење захтева због повреде закона, подразумева не само формално означавање о којој повреди закона се ради, већ и указивање на то у чему се она састоји.

С обзиром на то да се у образложењу захтева не наводи у чему се састоје истакнуте повреде закона, а како Врховни касациони суд правноснажну одлуку и поступак који је претходио њеном доношењу испитује само у оквиру разлога, дела и правца побијања који су истакнути у захтеву, у смислу члана 489. став 1. ЗКП и није овлашћен да по службеној дужности испитује у чему се конкретно огледају повреде закона на које се захтевом указује, то је оцењено да захтев браниоца окривљене АА у овом делу нема прописан садржај у смислу члана 484. ЗКП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) и тачка 3) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Весна Веселиновић,с.р.

Председник већа-судија
Бата Цветковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић